

Men nu bliver der ligesom nogle centre, der skal stå for alt det. Det var hele tiden centre, der blev snakket om. Det vil sige, vi risikerer jo, at det bliver fysisk væk fra de seminarier, som vi jo netop meget gerne vil gøre bedre ved, at de havde videreuddannelsen.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Den socialdemokratiske ordfører talte om regional forankring, lokal forankring, vigtigheden i, at uddannelsesinstitutionerne ligger spredt. Det springende punkt er imidlertid: Hvis man nu koncentrerer sig i den grad om de her centre, hvad så med de institutioner, der måtte ligge uden for centrene?

Jeg er helt med på, at forslaget lægger op til at bevare, hvad der er i dag, men det altafgørende i den virkelige verden er jo, om der tildeles lige så mange ressourcer – økonomiske, forskningsmæssige, videnskabsmæssige – til de institutioner, der vælger at være uden for centrene.

Grunden til, at jeg synes, det er vigtigt at få det afklaret, er, at det her forslag jo i værste fald kan have nogle vidtrækkende følger, som vi ikke ønsker, og som Socialdemokratiet måske heller ikke ønsker. Netop derfor må vi spørge: Hvad er det for ressourcer, der er for de institutioner, der vælger at være udenfor?

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Til fru Hanne Severinsen vil jeg godt sige, at når jeg bruger ordet centre, er det jo sådan set for at ramme det begreb, der ligger i, at de eksisterende uddannelsesinstitutioner går sammen i et forpligtende samarbejde, og det er det, der så hedder centrene.

Der er jo ikke tale om, at der skal bygges nye, store uddannelsessteder, men der er tale om, at disse eksisterende uddannelsessteder samarbejder om de opgaver, de skal løse i fællesskab for at styrke uddannelserne ude på de enkelte steder.

Det hele drejer sig altså ikke om centrene, det drejer sig om at kvalitetsudvikle de mellemlange videregående uddannelser, og det gør man så i kraft af, at de finder sammen om at løse nogle opgaver, som det enkelte seminarium ville have meget svært ved, hvis ikke det ville være umuligt for dem at løse og også at kunne udvikle sig uden disse centre.

Dermed har jeg sådan set også svaret hr. Søren Kolstrup, der spørger: Hvad skal der ske med dem udenfor? Nu er der jo ingen, der kommer til at stå udenfor, medmindre man selv vælger det, og det er meningen, at man skal kunne – sådan læser jeg i hvert fald lovforslaget – vælge frit, og at man skal kunne fortsætte sine aktiviteter. Men den økonomi, der stilles til rådighed til udvikling af nogle nye opgaver, altså det samarbejde, institutionerne indgår forpligtelser omkring, den økonomi kan jo ikke tilfalde dem, der ikke skal løse opgaven. Sådan må det jo nok fornuftigvis være. Dermed mener jeg, jeg har svaret på det.

Hvad det er for nogle vidtrækkende, jeg var lige ved at sige gruopvækkende konsekvenser, hr. Søren Kolstrup så i forslagene, må jo stå hen, til hr. Søren Kolstrup får sit ordførerindlæg.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg kan godt lide, at hr. Baadsgaard bruger ord som »samarbejder« og »finder sammen om« opgaver, fordi det er jo også det, som vi andre er interesserede i. Men her er der jo tale om, i hvert fald i CVU-loven, at de forudsættes at fusionere, hvis de skal have de opgaver, og så er det jo, at der vil være mange, som måske ikke ønsker den konstruktion, og de vil jo netop så ikke kunne samarbejde om at løfte de dér opgaver, selv om de måske i dag udmærket kan gøre det og i hvert fald måske i fremtiden godt kan gøre det.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg er enig med den socialdemokratiske ordfører i, at der med det her forslag er blevet tale om, at man i hvert fald formelt, formelt, kan vælge frit. Jeg tror også, at det er korrekt, at der er et ønske om en form for regional spredning, men det springende punkt bliver alligevel – og det synes jeg ikke jeg får svar på – om man ligesom skal lade Fanden tage de institutioner, der er udenfor, om de så ikke skal have nogen udviklingsmuligheder, for så er der jo i virkeligheden ikke tale om et frit valg. Hvis alle ressourcerne, forskningsmæssigt m.m., lægges ind i centrene, må vi åbent erkende, at der i realiteternes verden ikke er tale om et frit valg, og så må vi sige det og vedgå det.